

Señor Reitor, autoridades representantes dos organismos e institucións, profesores, compañeiros e familiares, boas tardes a todos. En primeiro lugar gustaríame agradecer a vosa presenza neste día tan especial, así como o labor da Universidade de Santiago de Compostela organizando este conmemorable acto.

Hoxe teño a honra e o pracer de dirixirme a vós en nome de todos os estudantes que rematamos este ano o Bacharelato e realizamos as probas de acceso á universidade. Aínda que pode semellar unha tarefa difícil, representar un grupo tan rico e heteroxéneo, pódese dicir que todos os seus integrantes, entre os que me inclúo, compartimos nestes últimos anos experiencias que dalgunha maneira conectan as nosas historias e nos reúnen aquí hoxe. Esta viaxe, que nos levou ata este momento, parece imposible de recoller cunhas poucas palabras, pero de seguro será lembrada por todos nós coa intensidade que a caracteriza, e é que mentres tentabamos resistir esa carreira contrarreloxo, chea de nervios e tensión, semellaba que o tempo escapaba sen solución. Aínda así, non deixamos un minuto sen espremer e sen aproveitar, tendo sempre a mirada posta nas nosas esperanzas e nos nosos sonhos. Pero, como ben dixo o noso querido Castelao “o verdadeiro heroísmo consiste en converter os sonhos en realidade e as ideas en feitos”. Por iso, hoxe pódese dicir que todos nós somos heroes, experimentando as gratificantes sensacións que provoca ver os obxectivos cumpridos e obter o recoñecemento por todo o esforzo realizado, é agora cando despois de conseguir superar o desafío máis esixente, descubrimos como as nosas aspiracións cobran vida diante dos nosos ollos.

Non obstante, aínda que pareza que chegamos á meta, aínda somos pezas que se manteñen unidas grazas a todos os hoxe aquí presentes, que conseguiron que o día de mañá, antes que médicos, enxeñeiros, periodistas ou artistas, sexamos persoas. Os nosos profesores, que nos inculcaron valores coma o amor ao traballo ou a curiosidade intelectual e que nos transmitiron coñecementos para que, seguindo o exemplo da parábola dos talentos, os fagamos medrar, devolvendo á sociedade a esperanza que deposita cada día en nós. Pero tamén as nosas familias, que guiaron os nosos pasos dende o comezo desta aventura, e estiveron ao noso carón celebrando os nosos éxitos e apoiándonos nos momentos máis difíciles. Todos eles serviron de cimento para ir construíndo, pouco a pouco, esa escaleira que nos permitirá chegar a un lugar onde poderemos observar o mundo que nos rodea cunha nova visión, que nos descubra aquilo que permanecía agochado ata o de agora.

Así, imos decatándonos de que malia que despois dun duro traballo se atopa unha grata recompensa, aínda queda moito lenzo sobre o que pintar. E é que non se trata de como empeza a nosa historia, nin tampouco de como remata, é o camiño, as súas fochas e a forma en que as superamos o que nos fai medrar e ser mellores. De agora en diante tócanos loitar polo noso futuro, aquel que desexamos, sen deixar que os nosos medos ocupen o lugar das nosas ambicións.

Vivimos nun mundo no que debemos esforzarnos cada día por lograr unha sociedade que se vexa expresada nunha convivencia sa, un respecto mutuo e na cal a práctica dos valores non sexa unha casualidade. É por iso, que a educación, que comeza cunha simple pregunta, se constitúe hoxe como a arma máis poderosa, ademais de ser a mellor inversión para lograr un futuro no que non sexa suficiente con nacer persoas, senón que tamén teñamos que chegar a selo.

Así, non podo rematar doutra maneira que lembrando o meu paso polo Instituto Concepción Arenal, que ten a honra de levar o nome dunha gran muller, cunha vida protagonizada pola entrega e o compromiso que non só nos recorda a importancia de loitar por conseguir un mundo máis xusto, senón tamén o privilexio que supón poder acceder ao saber con dereito e liberdade. “Abride escolas e han de pechar os cárceres” foron algunhas das súas verbas máis célebres, palabras que sen dúbida demostran que aínda debemos seguir traballando para liberar unha sociedade prisioneira de si mesma.